ΙΝΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΕΣ

Όταν τις ἔβλεπε κανείς νά χορεύουν μαζύ, γλυστρώντας ἀνάλαφρες, μὲ τά γυμνά πόδια τους γεμάτα χρυσᾶ βραχιόλια, δὲν μποροῦσε νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν ἱερατικὴ μεγαλωπρέπεια τῶν κινήσεών τους καὶ τὴν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα τῶν ἐκφραστικῶν τους φυσιογνωμιῶν. Ἡ ἐπιδερμίδα τους εἶχε τὸ ἴδιο κεχριμπαρένιο χρῶμα, ὅμοια ἦσαν τὰ μεγάλα σχιστὰ μάτια τους κ' εἶχαν κ' ἡ δυὸ τὰ ἴδια καλογραμμένα, κόκκινα χείλη. Ὡστόσο, ἡ φυσιογνωμία τῆς Σίντα ἦταν σκληρὴ καὶ πρόδιδε κακία, ἐνῶ τὸ πρόσωπο τῆς Κάρμη ἔλαμπε ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς της.

Μεταξὺ τῶν ἰθυποιῶν ποὺ συμμετεῖχαν στὸ χορὸ τῶν ἱερειῶν, ἦταν κ' ἕνας νέος, ὁ Μπάκ - Θών, τὸν ὁποῖο κ' ἡ δυὸ Μπαγιαντέρες ἀγαποῦσαν παράφορα. Τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς τους ἦταν νὰ ἐγκαταλείψουν μιὰ μέρα τὴν Τέχνη καὶ τὴ θρησκεία, γιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὸν ἔρωτα.

Ὁ Μπάκ - Θὼν βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία, γιατί ἀγαποῦσε ἐξ ἴσου καὶ τὶς δυὸ καὶ δὲν ἤξερε ποιά νὰ προτιμήσῃ. Μίσταζε νὰ θυσιάσῃ τὴ μία πρὸς χάριν τῆς ἄλλης. Ἡ Σίντα ἀπελπισμένη συλλογιζόταν :

—Γιατί δὲν διαλέγει, ἐπιτέλους ! Ὦ ! ἂς ἔλειπε ἡ Κάρμη ἀπὸ τὴ μέση ! Τότε θὰ κύτταζε ἐμένα μονάχα...

Ἡ ζήλεια της μάλιστα τὴν ἔκανε τόσο κακή, ὥστε σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀγάπη της γιὰ τὴν Κάρμη ἔσβυσε καὶ στὴν ψυχή της γεννήθηκε ἕνα τρομερὸ μῖσος...

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἡ δυὸ Μπαγιαντέρες πήγαιναν μαζὺ στὸ δάσος γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ μυροβολημένα λουλούδια, τὰ ὁποῖα θὰ προσφέραν στὸ Βούδα, ἀντάμωσαν ἕναν ἰθυγενῆ, τὸν Σιροδό, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε κατατρομαγμένος.

—Φύγετε ! φύγετε ! φώναξε ὁ νέος. Ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἕνας ἀγριεμένος ἐλέφας... Δὲν ἀκοῦτε τὶς τρομακτικὲς φωνές του : Ψάχνει νὰ βρῇ θύματα, γιατί προχθὲς σκότωσαν ἕναν ἀδελφό του, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ...

—Ἔχει δίκηο ! εἶπε ἡ Κάρμη φοβισμένη. Ἄς φύγουμε, Σίντα ! Ὁ ἐλέφας ποὺ χτύπησαν στὸ τελευταῖο βασιλικὸ κυνῆγι, γονάτισε, πρὶν σωριαστεῖ κάτω, σὰν νὰ ζητοῦσε χάρι... Μὰ οἱ κυνηγοὶ τὸν ἀποτελείωσαν. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσουν !... Ὦ ! γιατί νὰ περιφρονοῦν τὰ ἔθιμά μας ;

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Κάρμη, προσπάθησε νὰ παρασύρῃ τὴν Σίντα. Αὐτὴ ὅμως ἔστρωξε τὴν φίλη της μὲ περιφρόνησι.

—Ὁ Βούδας, εἶπε περήφανα, προστατεύει ἐκεῖνους ποὺ περιφρονοῦν τὸν θάνατο γιὰ χάρι του... Ἂν φοβᾶσαι, φύγε ! Ἐγὼ θὰ μείνω !...

—Ὦ ! πῶς νὰ σ' ἀφήσω μόνη !... φώναξε ἡ Κάρμη. Μπορεῖ νὰ εἶμαστε ἀντίζηλες, ἀλλὰ τὸ ξέρεις, Σίντα, σ' ἀγαπῶ !... Ἂν μείνῃς, θὰ μείνω κ' ἐγὼ !... πρόσθεσε ἡ νέα, ἀναστενάζοντας.

—Ὄχι ! ἀπάντησε ἡ Κάρμη μὲ σοβαρὸ ὕφος. Ὁ Μπακ - Θὼν θὰ διαλέξῃ μιὰ ἀπ' τὶς δυό μας, κ' ἂν σὲ προτιμήσει, δὲν θὰ πῶ τίποτε καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως πάντοτε... Τὸ ἴδιο θὰ κάνης καὶ σύ, ἂν ἔχω τὴν τύχη νὰ μὲ προτιμήσῃ....

—Σῶπα ! Σῶπα ! τὴν διέκοψε ἡ Σίντα. Οὔτε κἂν νὰ σκέπτεσαι μιὰ τέτοια λύσι, γιατί δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί μπορῶ νὰ κάνω !...

Τὰ μάτια τῆς Κάρμη γέμισαν δάκρυα... Ἦταν δυνατὸν ὁ ἔρως τοῦ Μπὰκ - Θὼν νὰ τὴν στερήσῃ ἀπὸ τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη τῆς παιδικῆς φίλης της ; Μὲ θλιμμένο βλέμμα παρακολουθοῦσε τὴν Σίντα, ἡ ὁποία μὲ σφιγμένα χείλη, μὲ σκληρὴ ἔκφρασι στὸ ὡραῖο πρόσωπό της, ἐξακολουθοῦσε νὰ μαζεύῃ ἄφοβα τὰ λευκὰ λουλούδια τοῦ δάσους, χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὸν τρομερὸ κίνδυνο, ποὺ τὴς ἀπειλοῦσε.

Μὰ ἡ στάσις τῆς Σίντα ἦταν προσποιητή. Κ' αὐτὴ φοβόταν ὅσο καὶ ἡ Κάρμη τὸν ἄγριο ἐλέφαντα, ἀλλὰ στὴ μαύρη ψυχή της φώλιαζε μιὰ σατανικὴ ἐλπίδα. Εἶχε παρατηρήσει ἐκεῖ κοντὰ ἕνα μεγάλο κουφωμα, στὸν κορμὸ ἑνὸς γιγαντιαίου δένδρου, καὶ δὲν ἀπομακρυνόταν ἀπ' αὐτό, μὲ τὴ σκέψη πὼς ἂν φανερωνόταν ξαφνικὰ ὁ ἐλέφας, θὰ κρυβόταν ἐκεῖ μέσα καὶ θὰ σωζόταν, ἐνῶ ἡ Κάρμη θὰ ἔμενε ἐκτεθειμένη στὸν κίνδυνο. Ὅ,τι κ' ἂν συνέβαινε, δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ εὐθύνη !...

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ τὰ καλαθάκια τους εἶχαν γεμίσει μὲ τὰ μυροδάτα λευκὰ λουλούδια.

—Κοντεύει νὰ νυχτώσῃ ! εἶπε ἡ Κάρμη. Δὲν ἀκοῦς τὰ κρόταλα καὶ τὰ τάμ - τάμ, ποὺ σημαίνουν γιὰ τὸν ἑσπερινό ; Ἄς φύγουμε, Σίντα, γιατί ἡ νύχτα ἀπλώνεται γρήγορα στὸ δάσος...

Ἡ Κάρμη μιλοῦσε ἀκόμα, ὅταν ἕνα βαρὺ ποδοβολητὸ τράνταξε τὴ γῆ τριγύρω, ἐνῶ συγχρόνως ἀκουγόντουσαν τὰ κλαδιά, ποὺ σύντριβε στὸ πέρασμά του κάποιο ἀγριεμένο θηρίο...

Σὲ λίγο ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τοῦ δάσους προβάλε ὁ τεράστιος σταχτὺς ὄγκος ἑνὸς ἐλέφαντος. Ἡ Σίντα, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ὥριησε μέσα στὸ καταφύγιο τοῦ δένδρου, ἀνατοδογυρίζοντας στὴ βία της τὸ καλάθι μὲ τοὺς λευκοὺς ὑακίνθους καὶ τὶς φτέρες.

Ἀπὸ τὸν κρυψῶνα της παρακολούθησε τὴν τρελλὴ φυγὴ τῆς ἄτυχης Κάρμη, εἶδε τὸν ἐλέφαντα νὰ περνᾷ μανιασμένος μπροστά της, σὰν νὰ κυνηγοῦσε τὴ φίλη της, ἄκουσε τὶς ἀπελπισμένες καὶ πνιγμένες φωνές της... Κατόπιν ὅλα σώπασαν... Σὲ λίγο ἡ Σίντα βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυψῶνα της καὶ προχώρησε μὲ προφύλαξι, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔπαιρναν μιὰ σκληρὴ λάμψη, ὅμοια μὲ μάτια θηρίου.

Χάμω, κλῶνοι σπασμένοι καὶ πατημένες ροδοδάφνες, τῆς ἔδειχναν τὸν δρόμο, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὁ ἐλέφας. Ἡ Κάρμη ποῦ νὰ βρισκόταν τάχα ; Ἡ Σίντα κοντοστάθηκε συλλογισμένη... Μήπως ὁ ἐλέφας, μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ζεστὸ αἷμα τῆς φίλης της, γύριζε πίσω, ζητοῦντας κ' ἄλλο θῦμα ;... Προχώρησε πάλι ἀργά, παρακολουθῶντας τὰ ἴχνη τοῦ θηρίου.

Ξαφνικὰ στάθηκε ἀπότομα, ἐνῶ ἕνα ρίγος περνοῦσε σ' ὅλο της τὸ κορμί... Κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ σπασμένους κλάδους διέκρινε ἕνα ἄσπρο σῶμα, ποὺ ξεχώριζε στὸ μισοσκόταδο... Τὸ σῶμα τῆς ἄτυχης φίλης της !... Ἡ νέα πλησίασε.

Ἡ Κάρμη ἀναστέναξε, βογγοῦσε καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια της προσπαθοῦσε, συγκεντρώνοντας τὶς δυνάμεις της, ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς κλώνους, ποὺ τὴν ἔπνιγαν.

—Ὥστε δὲν πέθανε, σκέφθηκε ἡ Σίντα. Ἀσφαλῶς ὅμως θὰ εἶνε πληγωμένη !.... Νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πεθάνῃ μόνη της ἢ....νὰ τὴν ἀποτελειώσω ἐγὼ ;... Κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἀποπτεύθῃ καὶ ὁ Μπὰκ - Θὼν θὰ γίνῃ διπός μου !....

—Σίντα !... φώνιαζε ἡ Κάρμη, καὶ λιποθύμησε.

Ἡ Σίντα πλησίασε περισσότερο. Πυγολαμπίδες πετοῦσαν γύρω σαν φωτεινὰ βέλη. Τὰ πρῶτα ἄστρα ἔλαμναν στὸν οὐρανό. Σὲ λίγο τὸ δάσος θὰ γινόταν μιὰ μαύρη ἄβυσσος, γεμάτη ἀπὸ τίγρεις καὶ πάνθηρες, ποὺ θὰ διψοῦσαν αἷμα..... Ἡ Σίντα, μιὰ ὡραία τίγρις κ' αὐτή, ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴ φίλη της. Τὸ μῖσος κ' ἡ ζήλεια τὴν ἔσπρωχναν ν' ἀποτελειώσῃ τὸ θῦμα της... Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τοὺς γύρω θάμνους ξεπετάχτηκαν ἄνδρες ὠπλισμένοι. Εὐρωπαῖοι κυνηγοὶ καὶ ἰθαγενεῖς.. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κ' ὁ Μπὰκ - Θών. Μόλις εἶδε τὴν Σίντα, ἔτρεξε κοντά της. Ἡ νέα ἀνέλαβε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία της καὶ εἶπε :

—Ἀ ! Μπὰκ - Θών, ἐσὺ εἶσαι ; Βοήθησέ με νὰ σώσω τὴν Κάρμη. Αὐτὴν διάλεξε.... ἀλλοίμονο ! γιὰ θῦμα του ὁ ἐλέφας !...

—Ἔφθασα στὴν ὥρα ! ἀποκρίθηκε ὁ Μπακ - Θών, ἀνασηκώνοντας στὴ χερὶ ἀγκαλιά του τὴν ἀνάσθητη Κάρμη. Ἔμαθα τὸν κίνδυνο ποὺ σᾶς ἀπειλοῦσε ἀπὸ τὸν Σιροδό, ἀλλὰ γιατί νὰ μὴν ἀκούσετε τὴ συμβουλή του ; Φάνηκες ἀνόητη, Σίντα, κ' ἂν πάθει τίποτε ἡ Κάρμη, τὸ κρῦμα θάναι δικό σου !...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μπὰκ - Θὼν κατάλαβε, ἀπὸ τὴν ἀχνωνία, ποὺ ἔνιωθε, πὼς εἶχε πάθει κακὸ ἡ Κάρμη, πὼς αὐτὴν ἀγαποῦσε ! Μὰ καὶ ἡ Σίντα τὸ κατάλαβε καὶ μέσα της βαθειὰ ἔβραζε τὸ μῖσος... Ὡστόσο, κατώρθωσε νὰ ἐπιβλήθῃ στὸν ἑαυτό της καὶ νὰ κρύψῃ τὰ συναισθήματα ποὺ τὴν ἔπνιγαν. Πρόθυμη βοήθησε τὸ νέο νὰ περιποιηθῇ τὴν Κάρμη. Ὅπως ἀπεδείχθη, ὁ ἐλέφας τὴν εἶχε ρίξει κάτω δίχως νὰ τὴν βλάψῃ. Ἡ ζωὴ τῆς Κάρμη δὲν κινδύνευσε. Ἡ νέα δὲν εἶχε τραυματισθῆ. Ἦταν μονάχα λιπόψυχη.

Μετὰ ὀχτὼ μέρες θὰ περάσουν ὅλα ! βεβαίωσε ὁ Ἄγγλος γιατρός, ποὺ βρισκόταν μαζὺ μὲ τοὺς κυνηγούς.

—Ἐγὼ θὰ τὴν περιποιηθῶ ! εἶπε τότε ἡ Σίντα.

Ἡ Κάρμη, μόλις συνῆλθε, ἐσφιξε μὲ ἀγάπη τὸ χέρι τῆς φίλης της καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ μείνῃ διαρκῶς κοντά της. Ἔτσι κ' ἔγινε. Ἡ Σίντα δὲν ἀπομακρυνόταν οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἀρροστη κ' ἐνῶ τὴν περιέβαλε μὲ χάδια, σκεπτόταν μὲ ποιὸ τρόπο νὰ τὴν ξεκάνῃ...

Ὁ Μπὰκ - Θὼν ὅμως ἀγρυπνοῦσε, γιατί εἶχε κάτι ὑποπτευθῆ ! Εἶχε διαβάσει ἕνα ἀσπονδο μῖσος στὸ σκοτεινὸ βλέμμα τῆς Σίντα. Κάθε τόσο ὁ ἐρωτευμένος νέος παρατηροῦσε κρυφὰ τὰ παρατετάσματα κ' ἔρριχνε ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα στὸ δωμάτιο τῆς Κάρμη. Ἕνα βράδυ ἡ Σίντα τοῦ φάνηκε ἐξωφρενικὰ ταραγμένη καὶ ἀνησύχησε. Διπλασίασε λοιπὸν τὴν προσοχή του. Ξαφνικὰ ἄκουσε τὴν Κάρμη ποὺ ζητοῦσε λίγο τσαΐ. Ὁ Μπὰκ - Θὼν εἶδε τότε τὴν Σίντα, ἡ ὁποία, ἐνῶ ἑτοίμαζε τὸ ποτήρι, ἔρριξε μέσα κάποια ἄσπρη σκόνη καὶ κατόπιν μὲ τρεμάμενο χέρι ἔδωσε τὸ ποτήρι στὴν ἀρροστη. Ὁ Μπὰκ - Θὼν ὥρμησε ἔξαλλος μέσα στὸ δωμάτιο, φωνάζοντας :

—Μὴν πίνεις, στάσου ! στάσου !...

Κι' ἀρπάζοντας τὸ ποτήρι, τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Κατόπιν, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ τὴν Σίντα, πρόσθεσε :

—Στὸ ἑξῆς, Κάρμη, οὔτε θὰ πίνῃς οὔτε θὰ τρῶς τίποτε, ἂν δὲν σοῦ τὸ δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος... Πρέπει νὰ ξέρῃς. Κάρμη, πὼς ἡ ἐχιδνα κρύβεται μέσα στὰ λουλούδια...

Ἡ Κάρμη τότε μονάχα κατάλαβε τὴν ἔννοια τῶν λόγων τοῦ Μπὰκ - Θὼν καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὦ ! Ἦταν ποτὲ δυνατόν ! Ἔστρεψε τὰ γεμάτα δάκρυα μάτια της πρὸς τὴ φίλη της, θέλοντας νὰ τῆς ὑπενθυμίσῃ τὴν ἀγάπη τους, μὰ ἡ Σίντα δὲν ἦταν πειὰ ἐκεῖ....

. . . . . .

Ἡ ζήλεια, τὸ μῖσος καὶ ἡ φριχτὴ πρᾶξις της εἶχαν κλονίσει τὸ λογικό της. Ἔτρεξε καὶ ρίχτηκε στὰ ἴχνεμα, γαλανὰ νερὰ τῆς Ἱερᾶς Λίμνης, ὅπου ὁ Θεὸς τῆς Λήθης τὴν δέχτηκε στὰ σκελετώδη μπράτσα του.